

Здравейте, г-н Алгафари, благодаря Ви, че приехте поканата ни да участвате в интервю електронния портал за литература и изкуство Е-същност. Нека започнем с най-травматичния, но въпреки това пиперлив въпрос, който задаваме на всеки автор: „Защо пишете? Какво е за Вас литературата: призвание, работа, хоби ...“

Защо пиша... не съм се замислял, не знам, може би има две причини. Едната причина е, че преди време, когато спрях да се занимавам с дейност, която бе свързана с политически партии, коалиции, която ми вземаше много от времето и вследствие на това се от-

казах. Обикновено в България в такива ситуации партиите и властимащите се обиждат и затварят всички вратички. Може би това бе причината да започна да пиша сценарий за филми, след това да прерасне в книги. А иначе от вътре, от сърцето ми, може би преди повече от 15 години исках да опиша една красива любовна история. Дойде ѝ времето, така стана и така тръгна...

Първият Ви роман е „Боже, защо Господ лъже?“, как стигнахте до трилогията?

Всичко си има предистория. Първоначално започнах да пиша сценарий за игрален филм, след това осъзнах с времето, че трудно би могъл да се реализира в подобна идея, защото финансово няма кой да го направи. Ето държавата е в такава кондиция финансова, че нито може да финансира подобен проект, нито може частният бизнес да поеме такъв риск, защото почти е логично, български филм да не може да си възвърне инвестициите, та камо ли да се спечели.

...много бързо се разболяват от една болест, която съпругата ми нарече „невроза на властта“ и те се променят корено и забравят за идеали, забравят за мечтите на хората и започват само за собствените си мечти да работят.

И така се отказах от реализацията на този филм, но сценарият си остана така да виси. Тогава Мадлен, съпругата ми Мадлен Алгафари, прочете и предложи да го направя на книга. И така тръгнах да пиша книга, въпреки огромните ми притеснения, че съм скаран доста с граматиката и правописа. До ден днешен бъркам пълен и непълен член, бъркам много от времената... и тя ми каза: „да, вярно, че бъркаш, много грешки правиш, но можеш да разказваш. Ти разказвай, пък ще минат да вървят след тебе редактори и коректори и да заматат грешките ти.“ И така тръгнах. Само че това, което се случи, явно от неопитност, от това, че наистина не съм се опитвал преди това да пиша нещо по-различно от сценариите ми за курсовите работи във ВИТИЗ и, тъй като бях започнал да правя сценарий, идеята ми беше много сбита между двама герои в един малък битиен кръг, от обичаите, които са имали в някакъв период от време. И като паднаха оковите на писмото, т.е. да съм сбит, допуснах може би грешката (някои казват, че е грешка), да се разхвърля като всеки мъж, което е най-лесно. Някой ги беше преброил 43-ма герои в първи том и като създадеш толкова много деца, след това трябва да ги „отчуваш“. Лека полека те започват да

порастват, искат да разказват техните истории. И така стана, че не се побрах в един том, не се побрах в два, след това се клех, че ще е само тритомник и трилогия, но героите не се побрах в тристайния апартамент и поискаха четиристаен. И го получиха. Слава Богу, вече там завърши историята.

А кога да очакваме последния роман от трилогията „Орисани да избираме“ на книжния пазар?

Най-вероятно декември ще бъде. В момента съм го дал на коректори да работят по него и след коректорите, го отпечатваме.

Няколко думи за него в аванс? Ако може...

Той е продължение на историята на героите ми и финалите, защото, както преди малко казах, не можах да направя както Балзак е правел едно време – да създаде примерно там в първите 15-20 страници героите и след 20-30 страници да ги избие всичките, защото трудно се управляват. Аз така и не успях да го направя, защото ми бяха много мили, като деца. Всяко едно име, което съм избирал за героите си, все едно съм избирал име на детето ми. Та-

къв труден избор беше и с имената на децата ми. И затова така стана - толкова дълго, но финалите - финалите на всичките ще бъдат там, така на по-големият процент, защото то би могло да продължи още много дълго, но смятам, че вече се изчерпвам на този период.

Аз лично съм един от може би най-големите почитатели на Вашите романи...

Много се радвам...

Много съм впечатлена от тях наистина, затова ми се искаше да поговорим за тях и все пак – кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Аз мога да говоря само за себе си. Да обобщавам ми е трудно, защото хората са разнообразни, с различно възпитание, с различни възприятия. Има хора, които харесват едно, други, които харесват друго. Трябва да кажа за мен

лично - книгата или литературата, която да ме завладее преди всичко - да е добре разказана история и след това, да ме накара да се замисля над ситуации, върху философия, която да има вътре, в нея. Освен това, да имам чрез тази книга какво да науча. Т.е., ако ми се разкаже една обикновена история, макар и съвсем обикновена, с най-обикновените ситуации, (защото много хора ми изпращат, в момента даже), неща, които са написали, историйки, които им са се случили, но те са обикновени, нормални, малко по-различни и по-странни, но неносещи нищо, т.е. не ме попълват с нищо...така с онзи багаж, който го трупаш в продължение на целия си живот. Трябва да е такъв тип за мене литературата, която да ме обогатява, да ми е интересно, да ми е увлекателно.

На кой въпрос искате да отговорите, но към момента не са Ви задали?

Не знам. Няма такива, на които аз сам да се натискам, да искам да отговарям. Със сигурност има

много въпроси, които са висящи в пространството, някои са ми ги задавали някъде, някъде не съм отговорил правилно - различно, няма конкретен.

А как приемате критиката по ваш адрес?

За съжаление, няма такава, което е моето най-голямо съжаление. В сферата на критиката в България, някак си тя е., поне за мен, смятам, че е поизчезнала. Тези критици, които бяха по времето на онзи строй, добри или лоши, но имаше хора, които можеха да разглобят едно произведение, да измъкнат неща, за които самият автор може би не се е досещал или пък е пропуснал. Помагаха, даваха напътствия, даваха пътя, по който да върви литературата. За съжаление, сега такава неща няма. Има едни по-млади, наричащи себе си критици, които, за съжаление, са се обвързали с издателства, обвързали са се с финанси и провъзгласяват за този или онзи, според това, което издателството има нужда в момента. А тези, които са мастодонти, които са от онова време, сякаш вече са се помислили за божества, поставили са се на някакви пиедестали отгоре, наблюдават ни, даже не участват, не вземат никакво участие, защото смятат, че няма

достойни за тях като перо, книги или романи, които те да критикуват. Така се стигна до това, че да нямам такава професионална критика, като изключва два три опита на хора, които не са толкова популярни или толкова известни, но са изключително запознати с литературата и с историята, с фолклора и етнографията, които смятам, че ме подкрепят, най-малко в това, което съм направил. Все още очаквам някой да се появи да ми разкаже или обясни грешки, които съм допуснал, защото със сигурност имам и такива. Няма - засега са само в положителни аспекти.

Четете ли електронни книги?

Опитах се. Имам тези устройства. Имам свалени книги. Но все още ми е трудно. Може би по-старомоден съм, предпочитам да имам хартиения носител, да имам усещането със самата книга. Аз обичам да чета по различен начин. Обичам да седна на бюрото си например, да отворя, да остана две минути в стойка „мирно“ за пред автора. Има книги, които ги чувствам толкова интимни, че лягам в леглото, отварям книгата и чета. Но хартията, мирисът на хартия, отлистването на хартията... има още някакъв сантимент в мен. Електронната ми е малко по-трудна.

И последен въпрос: Каква е вашата рецепта за успех?

Няма такава рецепта. Не знам дали някой може да има. Сигурно си има хора, които по американски тертип са готови да ни построят живота от 1 до 10, от 1 до 100 - най-важните 3, най-важните 8,9... но не смятам, че това е. Всеки човек е създаден по собствен начин, с едни особени родители, приятелите, улицата и всяко едно нещо от тях, които изброих преди малко, те предопределят ориентацията му, която той ще си избере. Затова ми е много трудно аз да кажа. Моят, ако мога така да го нарека, успех, е само за мен. Някой ако тръгне по моя път, той вече няма да бъде успех за него. Иначе с много труд, с много ходене, с много обикаляне, с много доказване пред хората, защото аз знам, че името ми в обществото не е еднопосочно - само в добро или лошо. Работил съм за политически партии, участвал съм в една много голяма лъжа, в която съм лъгал много хора с това, което съм им предлагал на пазара на политическите избори, които са правени в България, опаковани в едни красиви, лъжовно-красиви опаковки, съдържанията

на които, най-малко мога да нарека гнусни, за което се извиних хиляди пъти. Защото аз наистина в началото вярвах..., но осъзнах, че след като постигне целта си дадения политик или партия, или коалиция, встъпват вече във властта, много бързо се разболяват от една болест, която съпругата ми нарече „невроза на властта“ и те се променят корено и забравят за идеали, забравят за мечтите на хората и започват само за собствените си мечти да работят. Така че се извиних, оттеглих се от там, но знам че има много, много полепнала кал по мен, заради тази ми работа. И има много хора в момента, които като чуят името ми казват: „Каквото ще да напише той, няма да му прочетем нищо“. Просто, защото съм ги бил подлъгал или подразнил в някакъв период от време.

Благодаря Ви за този разговор, г-н Алгафари и Ви пожелавам творчески успехи от тук нататък.

И аз ви благодаря.

Интервюто взе Бойка Денева